

c) A efectes del que disposa el Reial decret 1712/1991, de 29 de novembre, sobre el Registre general sanitari d'aliments, els productes els procediments de notificació dels quals hagin estat objecte de resolució favorable han de ser inscrits d'ofici en el Registre general sanitari d'aliments de la Direcció General de Salut Pública del Ministeri de Sanitat i Consum. Amb aquesta finalitat, les autoritats sanitàries de les comunitats autònomes han de traslladar al Ministeri de Sanitat i Consum, un cop resolta, els expedients que hagin tramitat.

2. En el cas de productes ja comercialitzats en un altre Estat membre, el fabricant o el responsable de la primera comercialització, o l'importador en el cas de països tercers, han de remetre al Ministeri de Sanitat i Consum, en el moment de la primera comercialització a Espanya, la mateixa informació completada amb la indicació de l'autoritat destinatària de la primera notificació.

3. En cas necessari, el Ministeri de Sanitat i Consum pot exigir al fabricant o al responsable de la primera posada en el mercat, o a l'importador en el cas de països tercers, la presentació dels treballs científics i de les dades que justifiquin la conformitat del producte.

Sempre que aquestes dades hagin estat objecte d'una publicació fàcilment accessible, únicament cal una referència a aquesta publicació.

4. La primera comercialització dels productes que pertanyen a qualsevol dels grups o categories que figuren en l'annex, mentre no estiguin regulats per disposicions específiques, s'ha de regir igualment, a efectes de la notificació de posada en el mercat, pel que disposa l'apartat 1 d'aquest article.

5. En el cas dels productes alimentaris destinats a règims especials que, tot i pertànyer a algun dels grups o categories que figuren en l'annex, no s'ajustin, per divergències de composició exclusivament resultants del progrés científic i tècnic, a les disposicions específiques que regulen la categoria en la qual s'haurien d'enquadrar, el Ministeri de Sanitat i Consum ha de traslladar a la Comissió Europea l'expedient del producte, amb vista a la concessió d'una autorització temporal de comercialització en l'àmbit comunitari.

Aquesta autorització, que atorga la Comissió Europea, té una vigència màxima de dos anys i està en tot cas condicionada al dictamen favorable emès pel Comitè Científic de l'Alimentació Humana, de la institució comunitària esmentada.

6. El Ministeri de Sanitat i Consum ha d'inscriure en el Registre general sanitari d'aliments, d'acord amb el que estableix el Reial decret 1712/1991, de 29 de novembre, els productes que tinguin un informe favorable a l'empara del procediment que preveu l'apartat anterior, i fer constar en l'anotació registral el caràcter temporal d'aquestes autoritzacions.

7. Si el Ministeri de Sanitat i Consum comprova, basant-se en una motivació detallada, que un producte alimentari destinat a una alimentació especial no s'ajusta al que disposa l'article 2 o representa un risc per a la salut humana, malgrat que circuli lliurement en un o diversos estats membres, pot suspendre o limitar provisionalment la comercialització del producte en qüestió en el territori espanyol i n'ha d'informar la Comissió de la Comunitat Europea i la resta d'estats membres, i especificar els motius que justifiquin la seva decisió.

8. Si el Ministeri de Sanitat i Consum, basant-se en una motivació detallada per l'existència de noves dades o d'una nova avaluació de les dades que ja existeixen, posterior a la publicació de normes internes específiques en aplicació de directives comunitàries, comprova que l'ús d'un producte destinat a una alimentació especial posa en perill la salut humana, malgrat que s'ajusti a les disposicions d'aquestes normes, pot suspendre o limitar en el territori nacional l'aplicació de les disposicions en qüestió. N'ha d'informar immediatament la Comissió de la Comunitat Europea i la resta d'estats membres, i especificar els motius que justifiquin la seva decisió.

La mateixa mesura, amb els mateixos requisits, pot ser aplicable als productes que hagin obtingut l'autorització temporal de la Comissió Europea, per dos anys, d'acord amb el que estableix l'apartat 5 d'aquest article.

9. Quan les administracions sanitàries comprovin l'incompliment de les disposicions aplicables o l'existència de risc per a la salut humana, han d'adoptar les mesures pertinents en l'àmbit de les seves competències i donar-ne compte al Ministeri de Sanitat i Consum, a efectes del que disposen els apartats anteriors.»

Disposició adicional única. Títol competencial.

Aquest Reial decret es dicta a l'empara del que disposa l'article 149.1.16a de la Constitució i d'acord amb el que estableix l'article 40.4 de la Llei 14/1986, de 25 d'abril, general de sanitat, a excepció del que respecta a la sanitat exterior i comerç exterior amb països tercers, que, igualment, es dicta de conformitat amb el que disposa l'article 149.1.10a i 16a de la Constitució i a tenor de l'article 38 de la Llei 14/1986, de 25 d'abril, general de sanitat.

Disposició final única. Entrada en vigor.

Aquest Reial decret entra en vigor l'endemà d'haver estat publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 12 de març de 1999.

JUAN CARLOS R.

El vicepresident primer del Govern
i ministre de la Presidència,

FRANCISCO ÁLVAREZ-CASCOS FERNÁNDEZ

CAP DE L'ESTAT

6370

LLEI 5/1999, de 16 de març, per a la concessió d'un crèdit extraordinari, per l'import de 150.803.739 pessetes, per donar compliment a la sentència de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, de 23 de maig de 1995, relativa al pagament d'indemnitzacions derivades d'inundacions produïdes a la província de Càceres. («BOE» 65, de 17-3-1999.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Com a conseqüència d'inundacions produïdes a la província de Càceres, per l'Acord del Consell de Ministres de 20 de febrer de 1979 es van reconèixer determinats beneficis als afectats per aquestes inundacions. L'empresa «Conservas del Alagón, Sociedad Anónima» —CONALSA—, va sol·licitar el reconeixement de la subvenció corresponent perquè havia patit danys en el seu patrimoni empresarial a conseqüència d'aquestes inundacions.

La pretensió va ser desestimada pel ministre de l'Interior, desestimació que al seu torn va ser confirmada per la sentència, de 20 d'octubre de 1990, dictada per la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional. Contra aquesta sentència, la part demandant hi va interposar un recurs d'apel·lació.

La sentència de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, de 23 de maig de 1995, ha reconegut a l'empresa CONALSA, en la resolució del recurs anterior, el dret a percebre les subvencions reconegudes en l'Acord del Consell de Ministres de 20 de febrer de 1979, en la quantia que es determini en l'execució de la sentència.

Per això, atès que no hi ha crèdit suficient en els pressupostos generals de l'Estat per al 1998 per fer front al pagament d'aquestes indemnitzacions, es fa necessari concedir un crèdit extraordinari en la Secció 16 «Ministeri de l'Interior» per procedir al compliment de la sentència del Tribunal Suprem, crèdit que es concedeix amb el caràcter d'ampliable, per tal d'atendre el pagament d'interessos que, si s'escau, es produeixin sobre els que ja s'han calculat.

El crèdit extraordinari es tramita d'acord amb el Consell d'Estat i amb l'informe previ de la Direcció General de Pressupostos.

Article 1. *Concessió del crèdit extraordinari.*

Es concedeix un crèdit extraordinari per l'import de 150.803.739 pessetes per atendre el compliment de la sentència del Tribunal Suprem, de 23 de maig de 1995, en la secció 16 «Ministeri de l'Interior», servei 01 «Ministeri, Subsecretaria i Serveis Generals», programa 223 A «Protecció Civil», concepte 771 «Transferències de capital a empreses privades. Per donar compliment a la sentència de la Sala Tercera del Tribunal Suprem de 23 de maig de 1995 sobre indemnitzacions a l'empresa CONALSA».

Article 2. *Autorització per ampliar el crèdit extraordinari.*

El crèdit extraordinari a què es refereix l'article anterior es consigna amb el caràcter d'ampliable amb la finalitat d'atendre els interessos que es produeixin, en excés sobre els que ja s'han calculat, com a conseqüència del moment en què s'efectuï el pagament.

L'autorització de les ampliacions de crèdit correspon al ministre d'Economia i Hisenda.

Article 3. *Finançament del crèdit extraordinari.*

El crèdit extraordinari que recull l'article 1 es finança amb deute públic, de conformitat amb el que disposa l'article 101 del text refós de la Llei general pressupostària, aprovat pel Reial decret legislatiu 1091/1988, de 23 de setembre.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà d'haver estat publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 16 de març de 1999.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

6371 *LLEI 6/1999, de 16 de març, sobre concessió d'un crèdit extraordinari, per l'import de 196.505.344 pessetes, per al pagament de les indemnitzacions que estableix la sentència ferma, dictada en el recurs contenciós administratiu número 5/234/1996, a favor de metges especialistes en estomatologia. («BOE» 65, de 17-3-1999.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La formació de metges especialistes a Espanya està regulada pel Reial decret 127/1984, d'11 de gener. Aquesta norma proposa dos sistemes per portar a terme la formació d'especialistes al nostre país, com a residents en centres sanitaris i com a alumnes en escoles universitàries. La formació d'estomatòlegs a Espanya es fa d'acord amb aquest segon sistema.

Així mateix, la Directiva 93/16, que integra les directives 75/362, 75/363 i 82/76, recull la normativa europea en aquesta matèria.

La Directiva 75/362, sobre reconeixement mutu de diplomes, certificats, altres títols i altres mesures, distingeix tres supòsits diferents en què es poden trobar les especialitats mèdiques:

1. Que siguin comunes a tots els estats membres i s'incloguin a la llista que conté l'article 5.2 de la mateixa Directiva.
2. Que siguin comunes a dos estats membres o més i s'esmentin en l'article 7.2 de la Directiva.
3. Que es tracti d'especialitats no incloses en els articles 5 i 7, ja esmentats, de la Directiva.

La Directiva 75/363, anomenada «de coordinació», preveu una harmonització de les condicions de formació i accés a les diferents especialitats mèdiques i assenyalava en l'article 2.1.c) que la formació s'ha de fer «a temps complet i sota el control de les autoritats i els organismes competents de conformitat amb el punt 1 de l'annex», el qual estableix que aquesta formació ha de ser objecte d'una remuneració adequada.